

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 108/2011-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. marca 2011 predbežne prerokoval sťažnosť J. M., K., B. B., K., P. M., K., a K. M., K., zastúpených advokátkou JUDr. A. Z., Advokátska kancelária, K., vo veci namietaného porušenia ich základných práv zaručených čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného pozemkového úradu v P. v konaní vedenom pod sp. zn. OPÚ 2009/606-19-MB a postupom Krajského súdu v Prešove v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sp 3/2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. M., B. B., P. M. a K. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. decembra 2010 doručená sťažnosť J. M., B. B., P. M. a K. M. (ďalej len „sťažovatelia“) vo veci namietaného porušenia ich základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy

Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Prešove (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sp 3/2010 a porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) postupom Obvodného pozemkového úradu v P. (ďalej len „pozemkový úrad“) v konaní vedenom pod sp. zn. OPÚ 2009/606-19-MB.

2. Sťažovatelia vo svojej sťažnosti okrem iného uviedli:

„Ako oprávnené osoby... sme si uplatnili reštitučný nárok na vydanie nehnuteľností v k. ú. P., ktoré tvorili kaštieľ s francúzskym parkom a príľahlými pozemkami.

Pozemkový úrad v P. rozhodnutím pod č. j. 721/92 zo dňa 15. 9. 1992 schválil dohodu medzi nami a povinnou osobou - Obcou P., rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť dňom 9. 10. 1992, na základe tohto rozhodnutia správneho orgánu bolo naše vlastníctvo zapísané na LV č. 1117.“

V roku 1998 podala žalobu Obec P. (ďalej len „obec“) na Okresnom súde P., „v ktorej sa domáhala určenia vlastníckeho práva k parcele č. KN C 914 na tom skutkovom a právnom základe, že táto parcela nebola uvedená v dohode o vydaní nehnuteľnosti, čo bola pravda, avšak správny orgán - Pozemkový úrad v P. ju do svojho rozhodnutia zahrnul...“

Okresný súd v Prešove rozsudkom pod č. j. 9 C 14/98 zo dňa 19. 5. 1999 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Prešove pod č. j. 2 Co 443/99 zo dňa 29. 3. 2000 určil, že vlastníkom parcely KN C 914 je obec P.

Na základe uvedeného sme preto podali návrh zo dňa 14. mája 2002 podľa ust. § 9 ods.4 zák. č. 229/ 91 Zb. na konanie pred Okresným úradom v S., odbor pozemkový, poľnohospodárskeho a lesného hospodárstva, ktorým sme žiadali, aby konajúci správny orgán samostatným rozhodnutím riešil spornú parcelu, nakoľko reštitučný nárok sme podali a vzhľadom na rozhodnutie súdu ku dňu podania o tomto našom nároku nebolo rozhodnuté.

Konajúci úrad na náš správny návrh reagoval až po roku korešpondencie podaním pod. sp. zn. 1/2003/00214-15 zo dňa 11.11. 2003, ktorým úrad konštatuje, že nemá dôvod na rozhodovanie podľa zákona č. 229/ 1991 Zb. ...

Na naše podanie zo dňa 19.11. 2003 konajúci úrad nereagoval.

Dňa 3.9. 2004 srne vyzvali Obvodný pozemkový úrad P. na vydanie rozhodnutia v predmetnej veci s upozornením, že v prípade nečinnosti správneho orgánu podáme ústavnú sťažnosť.

Obvodný pozemkový úrad v P. až na niekoľkonásobné urgencie našej právnej zástupkyňi pristúpil k riešeniu nášho nároku a rozhodnutím pod č. j. OPÚ-2004/1079-2 zo dňa 22. 10. 2004 zamietol návrh na vydanie veci s priznaním náhradného pozemku .

Podaním zo dňa 23.11.2004 sme opravným prostriedkom proti neprávoplatnému rozhodnutiu správneho orgánu navrhli Krajskému súdu v Prešove, aby predmetné rozhodnutie zrušil, vec vrátil na nové konanie s vyslovením záväzného právneho názoru na vydanie veci.

Krajský súd v Prešove rozsudkom pod sp. zn. 5Sp 5/05 -29 zo dňa 14.10.2005, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 11.11.2005, zrušil rozhodnutie porušovateľa v 2. rade zo dňa 22.10. 2004, č. OPÚ-10 ... a vrátil vec na ďalšie konanie s tým, že predmetná parcela sa nám má vydať...

Listom zo dňa 2.5.2006 sme podali sťažnosť na nečinnosť porušovateľa v 2. rade podľa zákona číslo 152/1998 Z.z. o sťažnostiach a to z dôvodu zbytočných prietáhov. Konajúci úrad listom zo dňa 30.5.2006 - oznámenie o vybavení sťažnosti našu sťažnosť uznal za opodstatnenú v časti týkajúcej sa lehoty na vydanie rozhodnutia a v časti zbytočných prietáhov za neopodstatnenú.

Konajúci úrad nám listom zo dňa 26.7.2006 oznámil, že požiadal nadriadený orgán o primerané predĺženie lehoty na vydanie rozhodnutia...

Porušovateľ pod 2. rozhodol opäť až dňa 31. 10. 2006 rozhodnutím pod č. j. OPU-2006/498-38/Mr tak, že splňame podmienky zákona, ale sporná parcela nám opäť nebola vydaná.

Dňa 28.11.2006 sme podali opravný prostriedok proti tomuto rozhodnutiu správneho orgánu na Krajský súd v Prešove.

Krajský súd v Prešove vydal rozsudok pod sp. zn. 5Sp/2/2007-40 zo dňa 5.2.2008, ktorým rozhodnutie sťažovateľa v 2. rade zrušil a vyslovil, že parcela nám má byť vydaná. Obec sa opäť odvolala podaním zo dňa 14.3.2008 na Najvyšší súd SR.

NS SR rozhodnutím pod č. j. 8Sžo 77/2008 zo dňa 14. 5. 2009 potvrdil rozsudok Krajského súdu v Prešove sp.zn. 5sp 2/2007-40 zo dňa 5.2.2008 a akcentoval na správny právny záver Krajského súdu v Prešove o tom, že nám má byť vydaná sporná parcela.

Listom zo dňa 9.10.2009 sme opätovne podali sťažnosť na Obvodný pozemkový úrad v P. na prietahy v konaní, nakoľko rozsudkom KS v Prešove nadobudol právoplatnosť dňom 9. 7. 2009 .

Túto sťažnosť zamietli listom zo dňa 14.10.2009 ako neopodstatnenú.

Listom 21.10.2009 Obvodný pozemkový úrad P. žiadal o predĺženie lehoty Krajský úrad v P., ktorý mu však nevyhovel s poukazom na to, že vo veci už rozhodoval súd, právnym názorom ktorého je porušovateľ viazaný .

Dňa 20.11.2009 vydal porušovateľ v 2. rade rozhodnutie pod č. j. OPÚ - 2009/606 - 19 -MB , ktorým nášmu reštitučnému nároku vyhovel .

Voči tomuto rozhodnutiu sa odvolala P. podaním zo dňa 11.12.2009. Podaním zo dňa 27.1.2010 sme dali stanovisko k odvolaniu.

Krajský súd v Prešove rozsudkom zo dňa 2.7.2010 pod sp. zn. 3Sp/3/20J0 potvrdil rozhodnutie zo dňa 20.11.2009 pod č. OPU 2009/606 -19-MB.

Tento rozsudok nám bol doručený dňa 9.8.2010, ku dňu podania sťažnosti nieje právoplatné, nakoľko obec P. podala odvolanie, ktoré nám doposiaľ nebolo Krajským súdom v Prešove zaslané na vyjadrenie.“.

Sťažovatelia porušenie svojho práva na pokojné užívanie majetku postupom pozemkového úradu odôvodňujú tým, že „až do právoplatného rozhodnutia Okresného súdu v Prešove, t. j. do 29. 3. 2000 sme sa správali ako vlastníci parcely č. KN C 914 a ako vlastníci sa cítíme doteraz , nakoľko z rozhodnutí súdov je nepochybné, že uvedená parcela sa nám má vydať. Sťažovateľ v 2. rade však prietahmi v konaní, ako aj rozhodovaním v rozpore s právnym názorom konajúcich súdov nám bez racionálneho zdôvodnenia znemožňuje pokojné užívanie majetku a tým porušuje naše právo vlastníť majetok a právo

na jeho pokojné užívanie, hoci sme mali legitímne očakávanie na zhodnotenie tohto majetku a nádej, že budeme môcť realizovať svoje zámery so spoločným majetkom.“

Na základe uvedeného sťažovateľa navrhli, aby ústavný súd v náleze vyslovil, že:

„1. Základné právo sťažovateľov v 1. až 4. rade na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Prešove porušené bolo.

2. Krajskému súdu v Prešove sa prikazuje konať bez zbytočných prietáhov.

3. Sťažovateľom v 1. až 4. rade priznáva finančné zadostučinenie každému po 1250 €, ktoré im je Krajský súd v Prešove povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu.

4. Krajský súd v Prešove je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 1 435,60 € na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

5. Základné právo sťažovateľov v 1. až 4. rade na súdnu ochranu zaručené v čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo zaručené v čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného pozemkového úradu v P. porušené bolo.

6. Sťažovateľom v 1. až 4 rade priznáva finančné zadostučinenie každému po 2500 €, ktoré im je Obvodný pozemkový úrad v P. povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

7. Obvodný pozemkový úrad v P. je povinný uhradiť sťažovateľom trovy právneho zastúpenia v sume 2 497,37 € na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.

8. Základné právo sťažovateľov v 1. až 3. rade na pokojné užívanie majetku zaručené v čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo zaručené v čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Obvodného pozemkového úradu v P. porušené bolo.

9. Sťažovateľom v 1. až 4 rade priznáva finančné zadostučinenie každému po 1250 €, ktoré im je Obvodný pozemkový úrad v P. povinný zaplatiť do 15 dní od právoplatnosti tohto nálezu na účet právneho zástupcu sťažovateľov do 15 dní odo dňa právoplatnosti tohto nálezu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Ústavný súd predovšetkým konštatuje, že je podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde viazaný návrhom na začatie konania. Viazanosť ústavného súdu návrhom sa vzťahuje

osobitne na návrh výroku rozhodnutia (petit sťažnosti). Ústavný súd môže teda rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovatelia domáhajú v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorý označili za porušovateľa svojich práv (čl. 2 ods. 2 ústavy). V okolnostiach danej veci to znamená, že pokiaľ sťažovatelia v texte sťažnosti poukazujú na niekoľko konaní porušovateľov – krajský súd a pozemkový úrad, avšak v petite sťažnosti neoznačili, v ktorých konaniach porušovateľov malo dôjsť k porušeniu ich označených práv, ústavný súd vychádzajúc z celého obsahu sťažnosti ustálil predmet tohto konania tak, ako to je uvedené v záhlaví tohto rozhodnutia. Ústavný súd berúc do úvahy skutočnosť kvalifikovaného zastúpenia sťažovateľov advokátkou, ako aj výrok tohto rozhodnutia nevyzýval sťažovateľov na odstránenie nedostatkov sťažnosti.

1. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 a 2 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a, pokiaľ ide o sťažovateľov J. M., B. B. a P. M., aj práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom pozemkového úradu v konaní vedenom pod sp. zn. OPÚ 2009/606- 19-MB.

Z princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy pre ústavný súd vyplýva, že môže rozhodovať o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb namietajúcich porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, len ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu, sťažovatelia mali možnosť podľa § 9 ods. 7 zákona č. 229/1991 Zb. o úprave vlastníckych vzťahov k pôde a inému poľnohospodárskemu majetku v znení neskorších predpisov podať proti rozhodnutiu pozemkového úradu sp. zn. OPÚ 2009/606-19-MB z 20. novembra 2009 opravný prostriedok a namietat' v ňom aj postup tohto orgánu v konaní, pričom o ochrane ich práv mal potom právomoc rozhodovať krajský súd.

Pokiaľ ide o namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom pozemkového úradu v označenom konaní,

ústavný súd tu poukazuje na ustanovenie § 250t ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov, podľa ktorého sa sťažovatelia ako účastníci správneho konania pred pozemkovým úradom mohli domáhať na všeobecnom súde, aby tento vyslovil povinnosť orgánu verejnej správy vo veci konať a rozhodnúť. V prípade sťažovateľov teda existoval iný (všeobecný) súd oprávnený poskytnúť ochranu aj ich základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov i právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote.

Existencia právomoci všeobecného súdu v obidvoch uvedených prípadoch vylučuje právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu označených práv sťažovateľov, preto bolo potrebné predloženú sťažnosť v tejto časti odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci ústavného súdu na jej prerokovanie.

2. K porušeniu práva podľa čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sp 3/2010.

2.1 Sťažovatelia do petitu svojej sťažnosti zahrnuli aj návrh na vyslovenie porušenia ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom krajského súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 3 Sp 3/2010, pričom z obsahu sťažnosti nie je zrejmé, v čom vidia porušenie týchto práv (sťažovatelia tieto námietky vôbec neodôvodnili a konkrétne právo zo škály zaručených práv čl. 6 ods. 1 dohovoru nešpecifikovali). Z obsahu sťažnosti vyplýva, že krajský súd v čase podania sťažnosti (2. december 2010) už rozhodol v danej veci rozsudkom z 2. júla 2010 (potvrdil rozhodnutie pozemkového úradu sp. zn. OPU 2009/606-19-MB z 20. novembra 2009, ktorým pozemkový úrad vyhovel reštitučnému návrhu sťažovateľov), ktorý bol sťažovateľom doručený 9. augusta 2010. Voči tomuto rozhodnutiu krajského súdu mali sťažovatelia právo podať odvolanie a v ňom mohli uplatniť všetky námietky proti postupu tohto súdu v konaní, ktoré mu predchádzalo. Ústavný súd zistil, že sťažovatelia sa odvolali iba voči rozhodnutiu o trovách konania a obec sa odvolala vo veci samej. O odvolaniach rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) rozsudkom zo 7. decembra 2010 tak, že rozsudok krajského súdu sp. zn. 3 Sp 3/2010 z 2. júla 2010 potvrdil vo veci samej a v časti výroku o trovách konania napadnutý rozsudok zrušil a vec

vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie. Odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu vo veci samej nadobudol právoplatnosť 14. januára 2011. Následne krajský súd v predmetnej veci rozhodol o trovách konania uznesením z 20. januára 2011, ktoré nadobudlo právoplatnosť 16. februára 2011.

Pokiaľ sťažovatelia v tejto situácii napádali postup krajského súdu ako súdu prvého stupňa, ústavný súd aj tu poukazuje na už uvedený princíp subsidiarity a konštatuje, že nemá právomoc preskúmať postup krajského súdu, pretože jeho právomoci predchádza právomoc najvyššieho súdu, ktorý bol oprávnený a zároveň povinný poskytnúť sťažovateľom ochranu ich právam. K tomu ústavný súd už iba podotýka, že krajský súd v napadnutom konaní svojím rozhodnutím potvrdil rozhodnutie pozemkového úradu, ktorým v merite veci v plnom rozsahu vyhovel uplatnenému reštitučnému nároku sťažovateľov.

Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti odmietol pre nedostatok právomoci na jej prerokovanie (m. m. IV. ÚS 405/04, III. ÚS 133/05, IV. ÚS 155/2010).

2.2 Podľa čl. 48 ods. 2 ústavy každý má právo, aby sa jeho vec prerokovala bez zbytočných prieťahov. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie veci v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 28/01, I. ÚS 20/02).

Sťažovatelia v sťažnosti namietali, že postupom krajského súdu v napadnutom konaní sp. zn. 3 Sp 3/2010 došlo aj k porušeniu ich základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Zo sťažnosti a z jej príloh vyplýva, že pozemkový úrad odstúpil krajskému súdu opravný prostriedok obce pre účely rozhodnutia

o ňom 28. januára 2010 (sp. zn. 3 Sp 3/2010). Krajský súd o opravnom prostriedku obce rozhodol v napadnutom konaní rozsudkom z 2. júla 2010. Z dôvodu podaného odvolania proti uvedenému rozsudku krajský súd zaslal súdny spis spolu s odvolaním na rozhodnutie najvyššiemu súdu 18. septembra 2010.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd konštatuje, že od začiatku konania (od 28. januára 2010) na krajskom súde až do rozhodnutia vo veci rozsudkom sp. zn. 3 Sp 3/2010 z 2. júla 2010 neuplynul ani polrok. Už tento samotný fakt nasvedčuje tomu, že krajský súd postupoval v tomto konaní plynulo a rozhodol v primeranej dobe, preto už na prvý pohľad nemohlo dôjsť postupom krajského súdu v napadnutom konaní k zbytočným priet'ahom. Pre posúdenie veci už nebolo preto podstatné zaoberať sa ďalšími súvisiacimi otázkami, napr. tým, že krajský súd po odoslaní veci už v čase podania sťažnosti ústavnému súdu ani nebol oprávnený robiť akékoľvek úkony v tomto konaní.

Z uvedených dôvodov ústavný súd odmietol sťažnosť v tejto časti ako zjavne neopodstatnenú.

Nad rámec tohto odôvodnenia ústavný súd pripomína, že účelom povinného právneho zastúpenia sťažovateľa advokátom v konaní pred ústavným súdom je aj to, aby už vo fáze prípravy podania bola dôsledne zabezpečená ochrana jeho práv primeranou kvalifikovanosťou takéhoto podania. Advokát je povinný poskytovať právne služby s náležitou odbornou starostlivosťou. V prípade posudzovanej sťažnosti nekonkretizovanie konaní (spisových značiek) porušovateľov v petite, úplná absencia dôvodov namietaného porušenia základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 1 ústavy a namietanie porušenia práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru bez toho, aby bolo v sťažnosti špecifikované, o ktoré právo týmto článkom zaručené ide, je dôvodom, aby ústavný súd odmietol sťažnosť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nesplnenie zákonom predpísaných náležitostí.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol ako celok, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovatelia nastolili.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. marec 2011